

JONÁŠ JENŠOVSKÝ



O KOSTLIVCI S
HUDBOU V HLAVĚ

O kostlivci s hudbou v hlavě

„New life for old bones...“

Dungeon Master II

Na matičku stověžatou zvolna padal soumrak. Pořád bylo světlo, ale kdokoli by pozoroval hemžení lidských mravenců v ulicích, pochopil by, že už pomalu končí se svými pracemi a stahují se do příbytků a k rodinám.

Doba lidí se blížila ke svému pravidelnému konci. Teď čeká město pár hodin šerého klidu, než se vyrojí jeho přízrační, kostliví a jinak čarovní či spíše prokletí obyvatelé.

Na rozdíl od dob minulých jich nebylo zase tolik. Dali si ovšem na své práci o to více záležet a byli možná jedinou skupinou „obyvatel“, která stále držela punc tradice a kvality, ačkoli prostředí, ze kterého vzešli, už bylo dávno pryč a teď se pohybovali v prostoru, který jim byl téměř úplně cizí.

Bezejmenný kostlivec otevřel těžkou železnou mříž a s výrazným klapáním vyšel na chodbu sklepení, kterou osvětlovala jediná mohutná žárovka. Mohutná byla velikostí, ale její světlo nestačilo ani na takovou orientaci, aby člověk nevrátil do zdi. Díky tomu se i obyvatelé domu museli při cestách sem dolů řídit spíše instinktem a pamětí, než zrakem.

Kostlivec se začal vrávoravě posouvat ke schodišti vzdálenému několik desítek metrů. Jakmile sporé světlo dopadlo na jeho vyleštěnou lebku, odrazilo se i od masivního hřebu, který mu z ní čouhal a připomínal tykadlo.

S dalším krokem kostlivec zaúpěl s táhlým „Uuuuáááááuuuu,“ jako když se posouvá hrbolaté dřevo po stejně nerovném kovu. Poslední dobou ho hrozně bolela hlava a netušil, co s tím. Každé noční strašení, které v jeho případě spočívalo ve výstupech od sklepa

„Tak si vem na pár nocí indispoziční volno. Ono se to tady nezblázní. A stav se u Albrechta, ten už ti s tím hřebíkem něco vyvede.“

Kostlivec tiše seděl v čekárně upířího doktora mezi čarodějnicí a vlkodlakem. Naproti seděl čert, který dodával sterilnímu vzduchu ordinace trochu kouřové vůně, takže měl pocit, že sedí někde u táboráku. Chybělo jen teplo ohně, klobásy na roštu a brnkání kytary.

Otevřely se dveře a vícero hlav a chapadel či jiných údů se zvedlo a natočilo jako radary.

„Pan Kostlivec?“ vyvolala štíhlá víla hláskem podobným švelu listí.

Zvedl se a s neodmyslitelným klapáním vstoupil do měsícem zalité místnosti.

Proti němu stál muž, kterému podle lidských měřítek mohlo být tak šedesát, ale bylo jasné, že k tomuto numeru je potřeba přidat tak jednu nulu a možná ho znásobit. Byl oblečen jako šlechtic a k černému plášti mu chyběla už jenom sklenka whisky s ledem.

„Váš trápí hřebík, chápu to správně?“ zeptal se a pročetl si list papíru. „Sedněte si.“

Kostlivec se poskládal na lékařské lůžko a přitakal. „Víte, mít ho musím, ale jak se všude rozmohla technika, tak to asi chytá nějaký signál nebo co, a hrozně mě z toho bolí hlava.“

Doktor zkoumal zblízka kovový předmět a víla mezitím vyplňovala na stole nějaké listiny.

„Takže ho nemůžeme vyndat?“

Kostlivec si povzdechl. „Já to nikdy nezkoušel a ani mě to nenapadlo, takže upřímně nevím. Ale díky němu jsem skončil v tomhle stavu a nechci se v tom moc vrtat.“

Upír našpulil rty ve vědátorském zamyšlení a obcházel bolestí zkroušené strašidlo ze všech stran.

„A co kdybychom zkusili hřeb z jiného kovu?“

Jeho pacient sebou překvapeně cuknul. Znělo to jako zajímavá možnost.

„To by snad šlo,“ přikývl opatrně.

„Mášenko,“ otočil se k víle, „skočte prosím ke správci budovy, jestli má nějaké hřebíky. Pokud možno z různých kovů a různé velikosti, ale spíš větší.“ Podíval se kostlivci do prázdných očních důlků. „Kladivo i kleště tu mám, ale materiál mi chybí.“

Netrvalo to dlouho a měli po ruce všechno, co bylo potřeba. Na lůžku ležela hromádka podlouhlých kusů kovu různého stáří, velikosti a zachovalosti, a u nich doktor, který zkoušel kladivo a kleště.

Pak se začal pacientovi hrabat v lebce. Zahrnovalo to hodně skřípání, nějaké ty nadávky, pár rychlých úderů a další nadávky.

Nakonec se ale výměna povedla.

„Tak jak se cítíte?“ zeptal se upíří lékař v černém plášti.

Kostlivec pokýval hlavou a jedním prstem pohladil nový hřeb od hlavičky až k lebce.

„No to je něco jiného, tohle. Cítím, že tam je, ale je to jen, jako kdybych měl natěsno klobouk. Vím o něm, ale nijak to nebolí. Aspoň zatím, ať to nezakřiknu.“

„Tak to je skvělé, příteli. Zkuste to takhle, a kdyby to zase zlobilo, tak se ukažte a třeba vymyslíme něco dalšího.“

Kostlivec s upírem si potřásli rukama a bezmasé strašidlo opouštělo ordinaci s hlavou vzhůru. Bolest byla pryč a on měl téměř radost ze „života“.

Sklepní mříž se pohnula a na dlaždicích klapla dvě mléčně bílá chodidla. Stále skomírající světlo žárovky se odrazilo od lebky i hladkého kovu, který svítil jako hvězda.

Kostlivec se s pevným rytmem pohyboval vstříc schodišti.

Vrznul dveřmi, a když vystoupal po domovních schodech do patra, ozval se v jeho hlavě hlas: „*Dalším hostem našeho pořadu je cestovatel a spisovatel Jaromír Krčský, kterému v těchto dnech vychází nový cestopis, tentokrát pod názvem Asijské střípky. Vítejte na Čtyřce.*“

„Děkuji za uvítání a ano, je to přesně tak, Asijské střípky jsme s kolegou fotografem stihli dát dohromady a nakladatelství Kondor se jich opět ujalo.“

Kostlivec se zaposlouchal do výkladu a ani si nevšiml, že už je na půdě.

Vylezl na žebřík a zvedl okno vikýře. Noční vzduch ho osvěžil, v domě bylo dnes nějak moc zatuchlo. Dýchat nepotřeboval, ale čich mu stále sloužil.

Když se usadil na jeden z komínů, hřebík v jeho hlavě ho oblažil houslovým sólem ze stanice klasické hudby.